

А кога зажеднѣй орницата земя, изсушена отъ топли вѣтрове и се възмогне на ведрѣ небосводѣ черѣ грѣмоносенъ облакѣ:— прѣдѣ очитѣ ми се носи видѣнието на развихрената стихия. Първи мълненосенъ пролѣтенъ облакѣ, тъменъ като нощъ безъ луна, мощенъ като изтървани демони отъ ада, извилъ снага, възправя се да заслони цѣло небе, да затъмни прималѣло отъ жарѣ слънце... И кога замота златнитѣ му лъчи и го тласна задъ дебелѣ рунтавъ гърбѣ и по сухата зажеднѣла земя легна тъмната му сѣнка — нѣкъдѣ изъ потайни недра се изви ослѣпителна свѣткавица, че всичко наоколо се разтърси отъ грѣмѣ. Балкана сепнатѣ поема могъщо ехо, прѣдава го отъ скала на скала, отъ долѣ на долѣ, отъ пазва въ пазва на усойни лѣсове — и змеята прѣмалѣ отъ прѣдчувствия.

Ржката по старѣ навикѣ допипва чиликѣ или желѣзо и удряйки по глава слѣдва думитѣ, що устни неволно шепнатѣ;

— „Желѣзна ми главичка, желѣзна ми главичка“.

Че тѣй ни баба Краса бѣше казала: който, кога първи грѣмѣ дочуе, удря глава съ желѣзо или чиликѣ — глава прѣзъ цѣло лѣто нѣма да го боли, тя здрава ще е като желѣзо.

Облакѣтъ се гърчи и като приказна ламя отпуща навсѣдѣ глави и лапи. Разтила се, мѣта черни коси и ослѣпителни зигзаци цѣпятѣ продѣлбани недра. Просторѣтъ трѣщи отъ единѣ до други край; земята потъмнѣва и вити вихрушки се емватѣ по друмища и по мегдани. А нетърпѣливи лѣстовички, зърнали отъ започнати гнѣзда леки перушинки, носени отъ тихѣ вѣтърѣ, спущатѣ се като стрѣла ниско и дълго съ устремѣ догонватѣ отвѣянитѣ пе-